

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trispotna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/26. uri popoldne.

Štev. 56.

V Ljubljani, v četrtek 10. marca 1887.

Letnik XV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 9. marca.

Poslaniška zbornica

se je danes po dovršenih delegacijah zopet sošla. Bila je pa jako slabo obiskovana, in na obeh straneh je manjkalo veliko poslancev. Glavni predmet njenih obravnav so bolniške blagajnice, za katere se pa nekateri poslanci prav malo brigajo. Sicer bi bili morda malo pozornejši pri dotičnih razpravah in bi ne bilo slišati tako živahnega žvrgoljenja in videti toliko praznih sedežev. Pa ne samo nekateri poslanci, ampak tudi poslušalci so se dolgočasili in so se polagoma zgubljali z galerije, ker se pri važnem gospodarsko-narodnem predlogu, ki se obravnava, ni nadejati nobene „hetz“, ktera v enaki meri najbolj ugaja političnim postopačem na galeriji in poslaniškim pohajkovalcem.

Razun nekterih paragrafov omenjenega zakona bil je danes rešen le še predlog imunitetnega odseka, da naj se privoli v sodnijsko preiskavo zoper poslanca Veselya.

Prihodnja seja bo v petek in prvi predmet dnevnega reda bode nova nagodba z narodno banko, ki bo za rešitev zahtevala kake tri ali štiri seje. Drugi predlogi, med njimi tudi bolniške blagajnice, bodo med tem časom počivali.

Čez dvajset let.

Dne 7. marca minulo je dvajset let, ko je leta 1867 še jako mladi grof Taaffe vstopil v tako zvano meščansko ministerstvo in sicer na čelo ministerstva, kakor je tudi sedaj. Razložek je le ta, da so tedaj v Avstriji drugi gospodarili, ki so za to čas imeli. Danes je pa ministerski predsednik grof Taaffe ob enem tudi dejanski gospodar v vseh notranjih političnih zadevah v naši državi. Kdor bi tajil, da mož ni skušen in prav spreten gospodar, bi mu že morali reči, da marsikaj ne vé. Velikanske so bile

med tem časom v Avstriji spremembe, odkar je prišel grof Taaffe v prvič na krmilo leta 1867 in odkar je postal minister v drugič leta 1879, kar je še dandanes.

Centralizem umaknil se je po Beustovem prizadevanji dualizmu, ob enem morala se je pa Avstrija iz Nemčije umakniti, kajti Prusija oglasila se je za dedščino ondi in odkar se je ta skitala s krvijo in železom v sedanjo zjedinjeno Nemčijo, nastopile so v Evropi čisto nove politične razmere, ki so potisnile Avstrijo v nov, do takrat popolnoma preziran tir. Bismark opozoril jo je na iztok, rekoč: „Lej ga, ondi je tvoje bodoče poprišče, na zapad se ne oziraj!“ Še celo stolnico je hotel spremeniti ter nasvetoval Budapešt. Marsikaj videli smo med tem ministrov priti in zopet oditi. Mudili so se različno, ta več, oni manj časa, kakor je imel ravno kdo srečo. Toliko časa se pa ni še nihče obdržal na ministerskem stolu, kakor grof Taaffe, ki ga ima od leta 1879, odkar se je bil že v drugič nanj vsedel, še neprestano v svoji oblasti, če mu tudi nasprotniki ob njegovem nastopu niso več obstanka prerokovali, kakor le šest tednov. Iz šestih tednov nastalo je šest let, sedem let, osem let in Taaffejevega ministerovanja še ni konec. Ravno nasprotno. Še celo vtrdil se je, kakor bi bil prirastel na stolico notranjih zadev in bi moral že precej huđ potres priti, da bi ga končal kot ministra notranjih zadev in ministerskega predsednika.

Slovenci pod Taaffejem sicer nismo dosegli, česar smo se nadjali, toda: kje pa je porok, da bi bili pod katerim koli drugim ministrom, naj bi bil tisti tudi slovanske krvi, to ali kaj več dosegli, kakor smo pod Taaffejem? Mi smo nesrečen narod, ki nam je že od rojstva usojeno boriti se za košček kruha, kakor tudi za košček političnih naših pravic. Še to malo pest zemlje, ki smo jo po naših dedih dobili, nam hočejo po sili vzeti nasprotniki naši Nemci in Lahi, kakor bi ne bila izključljiva le naša last, naša dika in naša čast. Taaffe je bil prvi, ki je rekel našim nasprotnikom: „Ne bodite presilni in dajte mir, saj niste sami v Avstriji!“ Vbogali

ga niso radi, nasprotniki naši, toda kaj so hoteli — morali so se kolikor toliko, če tudi vedno nergaje, po njegovi volji ravnati, dobro vedoč, da je vendar-le res on ministerski predsednik v Avstriji. Če bi bil imel glas grofa Taaffeja v nekdanjem meščanskem ministerstvu toliko veljave, kakor jo ima dandanes in če bi ga bila Avstrija tedaj tako poslušala, kakor ga mora poslušati dandanes, bi bili mi pač vže zdavnej imeli svoje pravice v javnem državnem življenju, za katere se nam je še dandanes puliti, Avstrija bi si bila pa tudi marsiktero britkost prihranila. Pa tudi nemško-liberalna stranka bi se ne bila zahomotala v labirint zmot, iz kterega se še danes ne more rešiti. Grof Taaffe je bil vže v meščanskem ministerstvu za ravnopravnost narodov, ker je bil trdno prepričan, da tista Avstriji ne bo skopala groba, pač pa, da jo bo od vseh strani podpirala. Zato pa je v zvezi z ministroma Bergerjem in Potokeyjem podpisal spomenico, ki jo je postavila in vladarju izročila tedanja manjšina. Ondi je stalo zapisano: „Mi smo teh misli, da brez sporazumljenja z narodno opozicijo napravljena volilna preosnova opozicije ne bo upognila, pač pa še le zdatno okrepcala; mi mislimo, da državnega zbora ne bo okrepcala, temveč polagoma na to delala, da se bo taisti razpustil. Gledé tega smatrajo si najspostljiveje podpisani za svojo domoljubno dolžnost izjaviti se, da bi bila ena najnujnejih zadev vlade Vašega Veličanstva skrbeti za sporazumljenje z narodno opozicijo, da se tudi ta udeležuje skupnega dolovanja za blagor narodov po ustavnem potu. Saj tudi narodna opozicija priznava potrebo, da morajo vsi narodi Avstrije na to delati, da se Avstrija ohrani. To mnenje se bo še zdatno utrdilo, če se bodo vsi narodi ob enem vdeleževali po svojih poslancih razprav v državnem zboru, ter se bo vsaka posamična slja v krepki jednoti cele države brez sledu zgubila.“

Kdor se je od tedaj pečal s politiko in kdor se domisli, da se je vse to skoraj do pičice spolnilo, reči bo moral, da je Taaffe že pred dvajsetimi leti

LISTEK.

O Bolgarski.

(Dalje.)

5. Vzroki cerkvenemu prepiru grško-bolgarskemu.

Desetletja že se polastuje Bolgarov veliko hrepenenje in napiranje po narodni samostojnosti, vzdigovaje se na novo duhovno življenje. Težkega pritiskanja, stoletnega tlačanja se je ljudstvo slednjič naveličalo. Vzdignilo se je, da si pribori poprejšnjo svojo cerkveno samostojnost, ter ni odnehalo, dokler ni doseglo svojega namena. Najlepši sad teh prizadev je bil priklep enega dela Bolgarov na katoliško cerkev. Natančnejše razpravljanje teh razmer, kterim je sledil tako srečen dogodek, je toraj namen temu sestavku.

Kakor smo že rekli, je bila že prve dni turškega gospodstva v Carigradu cerkvena oblast nad kristjani prodana grškemu narodu. Grki so bili patrijarhi, Grki so bili večidel škofje. Po tem cerkvenem gospodstvu so hrepeneli, in ko so ga dobili, so si na vso moč prizadevali, da ga razširijo, to pa

iz dvojnega vzroka. Prvič, ker so imeli priložnost nasitovati svojo lakomnost, strast, ki se je v grški cerkvi vsled kupljivosti vseh cerkvenih mest posplošila. Koj v začetku turškega gospodarstva si je moral patrijarh svoje dostojanstvo kupiti od sultana za veliko ceno. Že leta 1573 je iznašal kup 6000 cekinov, pozneje se je kupnina še zdatno poviševala, in pri tem niso všteti darovi za ministre in cesarske ljubljence. Ko je bil patrijarh tako v službi in dostojanstvu, je gledal, da se za take izdajke odškoduje, in se je tudi, ker je od njega odvisne škofije zopet tržil, kterih vsaka mu je vrgla poprek po 4000 cekinov. Ravno tako so kupčevali škofje zopet z župnijami in službami v samostanih. Kakošni ljudje so se silili v največe službe pri takih razmerah, kako da se je ljudstvo pohujševalo, posebno pa molzlo in stiskalo, je lahko misliti. Vkljub visoki ceni so mogli škofje vendar še sijajno dvorovati.

Cerkveno svoje gospodstvo so Grki porabljivali drugič, da so izvajali svoj najljubši načrt, namreč načrt, Bolgarom pogrčiti jezik in nravi. Grki niso pozabili, da svoje dni je njih narod sedel na vladarskem prestolu v Carigradu, in za prihodnost jim ni ugasnilo še vse upanje. Zatoraj so tolikanj koprneli, da bi grškemu narodu dobili premoč na

skorootoku, Bolgarom polagoma vtisnili znamenje grške narodnosti, in po mirnem potu dosegli, česar v poprejšnjih stoletjih orožje bizantskih cesarjev ni premoglo. Da vstvarijo svojo nakano, so po vseh uplivnih mestih nastavili same Grke. Le Grki so dospevali na škofovske stolice, in ti so le Grke posvečevali v mašnike, in le grščina je bila učni jezik v edinem semenišču patrijarhovem; in veliko razkolskih duhovnikov ni umelo niti jezika izročeni jim ovčic. Z grškimi duhovniki so prišle tudi grške cerkvene knjige, ki so imele pregnati slovanske. Res, slovanska bogoslužba se je nahajala le še po vaséh, in še tukaj se je zmeraj bolj opuščala.

Do srede poprejšnjega stoletja ste se ohranili še dve bolgarski nadškofiji, med njima patrijarhat Ohridski ob jezeru istega imena v Arbanski, ki je štel 14 nadškofij in škofij. S kovarstvom in zvijačami Grkov pa so pali tudi zadnji ti ostanki starobolgarske cerkve l. 1747 v žrtev. Na povelje sultanovo je bila obema nadškofijama ob enem in zadnji samostojni srbski škofiji v Peči (Ipeku) vzeta neodvisnost in vse tri podvržene grškemu patrijarhatu.

Od tega hipa je vsaki dan rasla premoč grštva. Grščina je bila jezik omikanim stanovom in zna-

resnico govoril in Avstrijo takošno v duhu pred seboj videl, kakoršna je v resnici dandanes. Od kar so ob drugem nastopu Taaffejevem tudi Čehi v državni zbor prišli, je Avstrija vsa drugačna postala. Avstrija je od tedaj v resnici Avstrija, kjer so v državnem zboru zastopane vse narodnosti. Taaffe s svojim programom, pripravljenim že pred dvajsetimi leti, je še danes tu, nemško-liberalna ali kakor se je tedaj s ponosom imenovala: ustavoverna gospôda Giskra, Herbst in Hasner so pa že zdavnaj na političnem kantu.

Ideja sporazumljenja med avstrijskimi narodi je grofa Taaffeja ves čas zvesto vodila, odkar je stopil prvič pred dvajsetimi leti v ministerstvo. Že pred dvajsetimi leti bil je grof Taaffe do dobrega prepričan, da je Nemec v Avstriji prav tako zvest domoljub in Avstrijan kakor Nemeč, da se toraj prvemu prav take pravice spodobijo, kakor drugemu, ker imata oba enake dolžnosti. Tako mišljenje je bilo pa pri Taaffeju le možno, ker on kot minister ne pozná nobenega strankarstva. Kot minister grof Taaffe ni Nemeč, ne Slovan, ne Lah, temveč edino le dober Avstrijan in zvest služabnik cesarske rodovine in avstrijske države. In tak mora v resnici državnik v Avstriji biti, če hoče biti na svojem mestu, če hoče vsem narodnostim pravičen biti. Da bi pa ob enem tudi vsem vstregel, na to pa niti misliti ni, kar se pri grofu Taaffeju tudi vsak dan iz novega petruje. Le Nemece poslušajte, kako kriče, da so zatirani, od kar je grof Taaffe njihovo roko iz našega tilnika odtegnil, s katero so nas pritiskali.

Ta nevtalnost je pa tudi grofu Taaffeju omogočila, da je mogel oziraje se na razne narodnosti avstrijske veliko več za Slovane storiti, kakor vsak drug njegovih prednikov, če tudi ni kdo vé kaj storil. Toda, kjer stoji človek pred izvolitvijo: ali nekaj ali nič, se bo vendar vsak pametno misleči za „nekaj“ odločil, ker ima nado, da iz „nekaj“ sčasoma vendar lahko „kaj več“ postane, iz „nič“ pa še svoj živ dan ni bilo družega, kakor zopet nič. Res nismo veliko dobili, zlasti če se na vse Slovence sploh oziramo, a „nekaj“ vendar. Če dobra volja ostane, bo sčasoma že „kaj več“; pomisliti moramo zraven, da le razrušiti se dá hitro vsaka stvar, a pozida se in raste pa vse le polagoma, le sčasoma. Sicer pa grof Taaffe tudi znabiti nikdar ni mislil toliko storiti za nas, da bi bilo videti, da nas ima mož posebno rad. Da bi bil pa Slovanom k zmagi in na vrhunec pripomogel, na to pa niti misliti ni in tudi sam ni nikdar nameraval, kakor tudi se mu ne dá očitati, da bi bil Nemečom kaj takega storil. Pač pa si vedno prizadeva avstrijski državni ideji k zmagi pripomoči, kar je pri konservativnih strankah bodisi ktere narodnosti-koli že dosegel, pri liberalnih pa še ne in menda tudi ne bo. Liberalni Nemci pričakujejo rešenja iz Berolina, liberalni Slovani pa iz Rusije. Avstrijska državna ideja obojih ne briga. To jih pa tudi obsojuje; ker slepota je — in sicer ne mala — da bi se avstrijskim Nemečom, rešenim po Prusiji, ali avstrijskim Slovanom, rešenim po Rusiji, pod dotičnima vladama boljše godilo, kakor se jim godi v Avstriji. Zato: Živila Avstrija; živili avstrijski vzori!

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. marca.

Notranje dežele.

Nemečom v Avstriji, kar je namreč še takih, da se niso še s pametjo skregaš, jelo se je vendar dozdevati, da s tako skrajno silo, kakor do sedaj, nikakor ne smejo edino le nemško-narodne politike dalje vganjati, kakor so jo do sedaj, če ne-čejo na razpad Avstrije delati. Nemško-narodni fanatiki in nespravljivi hujskači očitno že zdavnaj na razpad Avstrije delajo. Kako bi se v tem slučaju Nemečom samim godilo, jih jako malo skrbi. Oni sicer trdijo, da bi razpad Avstrije nikakor ne bil kdo vé kaka nesreča za avstrijske Nemece, ker bi jih nemška država vsako uro z odprtimi rokami sprejela. Je že mogoče, toda kdo pa vé, ali bi jim Bismark tudi tako stregel, kakor jim streže Avstrija? Če tudi je silno verjetno, da bi se Nemčija prav nič ne branila avstrijskih nemških pokrajín, če bi taiste slučajno k nji pripadle, vendar to še ni tako gotovo, da bi ne moglo drugače biti. In kaj mislite, da bi Slovani v tem slučaju kar križem rok gledali, kako bi se nemška ošabnost po Avstriji širila in razprostirala? Nikakor ne! Prav s tisto vstrajnostjo borili bi se proti njim z avstrijski v Prusiji, kakor so se do sedaj borili s prusjaki v Avstriji. Slovani, ki bi, recimo, v tem slučaju med Nemece v nemško državo prišli, bi ne bili osamljeni, temveč bi našli ondi mnogo mnogo zaveznikov, ki že sedaj niso zadovoljni. Da se to ne zgodi, boljše je v Avstriji nekaj prijeti in mirno dalje skupaj živeti. Da bo pa to mogoče, morajo pred vsem Nemečom opustiti svoj narodni fanatizem, morajo spravljivi in zmerni postati nasproti ponižnim zahtevam slovanskim po zadrževanih pravicah. Naše zahteve so tako zmerne in tako ponižne, da se nam lahko kar brez skrbi dovolijo in podpišejo in Avstrije pri tem ne bo konec.

Že zopet ogleduh! Kolikor je sedaj iz Galicije novic, skoraj vsaka sporoča, da so tu in tam kakega ogleduha zasledili in prijeli. Dne 7. marca zvečer prijeli so v Krakovem na kolodvoru tujega človeka, ki ga imajo na sumu, da je v ruski službi za ogleduha. Pripeljal se je včeraj z Dunajskim vlakom in se je podal takoj k trdnjavi na Kosciusko goro, potem pa k vtrdninam pri Mihaloveh ob ruski meji. Po njegovem obnašanju soditi, mora mož biti iz najboljših stanov in kak višji častnik v ruski vojski. Govori nemški, francoski, ruski in angleški. Ko so ga preiskali, našli so pri njem več obrisov, načrtov in popisov, kakor tudi priporočilna pisma na jako visoko Dunajsko gospôdo. Krakovsko redarstvo je zatrdno prepričano, da je to rusk ogleduh. Takih ruskih ogleduhov je letos po Galiciji toliko, kakor je bilo leta 1865 in 1866 pruskih ogleduhov po Českem, Moravi in Šleziji, ki so tudi prav marljivo pota ob meji risali, trdnjave si ogledovali, ter vgodnih prelazov ob goratih krajih na meji iskali. Kasneje, v drugi polovici l. 1866, prišli so pa za ogleduhi Prusi sami. Kdo vé, če nas vže letos na ravno tak način ne počaste Rusi v Galiciji, kakor so nas počastili Prusi na Českem.

Finančni odsek **ogerske gospodske zbornice** je imel v ponedeljek sejo in to prav razburjeno sejo. Na dnevnem redu so imeli budget za leto 1887. Poročevalec Julij Kautz je priporočal, da bi se predlog, kakor ga je vlada predložila, nespremenjen sprejel. „Kaj Vam na misel ne pride“, pravi takoj na to Koloman Ghyczy, „le po deželi se ozrite, pa bote takoj zvedeli, koliko je ura bila. Naš finančni položaj je tak, da res Bog pomagaj in vendar ni v budgetu prav nikakega sledú, da bi kaj le količkaj na bolje kazalo. Če hočete sami sebi in državi dobro, vbogajte me in odrecimo vladi budget. Jaz ji nič ne zaupam.“ Finančni minister

slavenskih rokopisov. Vrhu tega je slišal od očevidcev, da so v Ksepovu v morje vrgli cel kup slavenskih folijantov. Enako so delali po drugih krajih. V Valozediju so s staroslavenskimi pergamenti kurili peč. Viši (grški) Nahumovega samostana je velel sežgati vso samostansko knjižnico slavensko. Ko je v samostanu Menikeon potnik prašal po slavenskih knjigah, ogledavši si grško knjižnico, so mu mogli povedati le, da so vse knjige uničene z ognjem.

Včasih so ugonabljali bolgarska pisma celó očitno. L. 1823 je zahteval grški škof Joahim od kmetov v Ceroveniji pri Berkovici, da morajo uničiti vse bolgarske knjige in svete podobe, in namesto zadnjih jim je obljubil dati podob grških svetnikov. Kmetje so bili razjarjeni, in dasiravno so bili branja nevešči, so vendar čutili krivičnost takega ukaza; toda morali so biti pokorni. Le del prepovedanih pisem so mogli škofovim očem odtegniti, zakopavši jih v zemljo. Ko so pozneje, v prepiru med Grki in Bolgarji, trudili se dobiti dokazov zoper Grke, so kopali na kraju, kjer so po izročilu imele biti rešene knjige, in res so našli tamkaj ostanke pergamentov in koščke okvirjev.

(Dalje prih.)

in ob enem ministerski predsednik je pa rekel, „ni še tako slabo na Ogerskem, kakor opozicija to trdi. Če bodo gospodje tako glasovali, kakor jim je Ghyczy nasvetoval, bodo s svojim glasovanjem kabinet razbili. Kaj bo pa potlej, naj pa le tisti odgovornost prevzamejo, ki bi s svojim nasprotnim glasovanjem krizo provzročili. Kriza ob tako kočljivem času, kakor ga ravnokar imamo, nikakor ni igrača in naj si to le dobro premislijo vsi tisti, ki jo mislijo na dan spraviti. Pavel Somsich steer tudi priznava, da je denarni položaj države v resnici nad vse žalosten, toda gledé silno resnega položaja v evropski politiki vendar ne gré vladi za to kredita odrekati. Pač pa bi bilo dobro, če bi gospodska zbornica državnemu zboru naznanila, da se ji to, kar je vlada sklenila, nikakor ne zdi zadosti dobro za odpravo finančne bede v deželi in da bo kaj boljsega, kaj krepkejega treba za zboljšanje finančnega položaja. Konec debate je bil pa, kakor navadno, tak, da so dovolili budget.

Vnanje države.

Nekdo se je te dni na Dunaji pogovarjal z bolgarskim zastopnikom v Belemgradu, dr. Stranskyjem, o **bolgarski politiki** na sledeč način: „Kaj mislite o najnovšem bolgarskem uporu in ali mislite, da bo zarad tega Rusija deželo zasedla?“ Dr. Stransky na to vprašanje pravi: „Vladarjem je bilo že nekaj časa znano, da Cankovec nekaj pripravljajo in so bili zarad tega na vse pripravljeni, kar najjasneje to dokazuje, da so upor tako hitro zažigali. Da bi Rusija sedaj deželo zasedla, ne verjamem; obvarovati pred zasedanjem nas more pa le Avstrija.“ „Ali je bil Karavelov v tem uporu kaj prizadet in ali je prav, da so ga spravili pod ključ?“ „Karavelov je popolnoma spriden človek, ki je vsega zmožen; nadjam se, da ne uide pravični kazni, ktero je že zdavnaj zaslužil.“ „Ali se bo res sobranje že kmalo sošlo? Kaj bo sklepalo?“ „Sobranje bo volilo kneza; na Mingrelca kakor tudi na Leuchtenberžana se ne bo nihče oziral. Če nam do takrat velesile ne dajo nobenega primernega kandidata, podaljšali bomo vladarjem oblast.“ „Ali je res, da mislijo vladarji Battenberžana nazaj poklicati ter ga oklicati za bolgarskega kralja?“ „Da si vladarji in ves pošten bolgarski narod Battenberga silno nazaj želé, je gola resnica, kakor tudi je resnica, da če bi velesile dovolile iz obeh Bolgarij napraviti jedno kraljevino, bi takoj kneza Battenberga za kralja oklicali. Kakor je pa stvar sedaj, se je pa Aleksander odločno zahvalil za to čast. Kraljevina bolgarska mogla bi nastati le po volji Evrope.“ „Kake pa so razmere bolgarske nasproti Srbiji, Grški in Rumuniji?“ „Najboljše; vendar pa na združitev balkanskih držav sedaj ni še misliti. Posebno veliko nadja se Bolgarska od Rumunije. Rumuniji je namreč usojeno, da se bo prva Rusom po robu postavila, če bi nas mislili napasti po suhem, ter bi nas vsaj toliko časa zaslanjala, dokler bi se nas ne usmilili mogočnejši prijatelji.“ „Kaj pa je z vojnim ministerstvom, o katerem Turčija zahteva, da naj se izroči kakemu Rusu?“ „Dokler bomo mi pri življenju, ne pride noben Cankovec ne v vojno ministerstvo in ne v ono za notranje zadeve.“

Kdor opazuje nepristransko dogodke na **Balkanu** v dóbi poslednjih desetih let, mora brez ugovora pripoznati, da se ondi narod za narodom skuša izviti Turčiji iz rok, in postavi se na lastne noge ter da priborjeno samostalnost vsak oslobojen narod čudovito skrbno čuva in brani, kakor punčico v očesu. Rusija je tem narodom brez dvoma največ pomagala do slobode in se pač toraj ni čuditi, če je sedaj od dne do dne bolj nevoljna vidóč, kako da se ji odteguje narod za narodom, ki jih je oprostila s svojo krvjo in s svojim denarjem. Tako misli Evropa, Rusija in sploh ves svet. Balkanske države pa, kakor n. pr. Rumunija, Srbija in Bolgarska pa zopet mislijo, da se niso zarad tega pod ruskim orlom proti polumesecu tako srdito bili na življenje in smrt, da bi z veliko težavo in smrtno nevarnostjo pridobljeno slobodo zopet temu žrtvovali, ki jih je pomagal oproščevati. Kdo ima prav? Nepristransko rečeno, da poslednji. Vsak narod, in naj bo še tako majhen, ima pravico do življenja tako zasobnega kakor tudi političnega. Iz tega sledi, da imajo tudi balkanski narodi sveto in nedotakljivo pravico do lastne državne samostalnosti, ali pa, če bi se jim bolje zdelo, do skupne zveze sorodnih si držav. Vredni so prvega kakor družega, to so že večkrat na krvav in na nekrvav način dokazali. Bolgarom ni prav nič zameriti, če s tisto vstrajnostjo skušajo Rusiji odtegniti se kot gospodovalki v njihovi deželi, kakor so se vstrajno skušali otresti zlobnega Turka kot nestrpljivega jim gospodovalca. Rekli smo že in še trdimo, da Rusija balkanskih narodov ni zarad tega od turškega jarma oprostila, ker so kristijani, ker so Slovani in bratje njihovi, temveč zarad tega, da bi prišli pod njeno vrhovno oblast, da bi imela prosto pot do Carigrada. Rusija potrebuje Dardanele za prosto prevožnjo vojnih parnikov iz črnega v srednje morje, kjer si misli s časoma napraviti vojno luko. Za vse to treba bo pa deželá, ki so med rusko državo in Carigradom in to so dežele na balkanskem poluotoku. Kaj bo pa Evropa k temu rekla, ki ima nedvomno tudi besedo zraven? Lahko mogoče, da se boj ne vname zarad Bolgarije, ampak pozneje zarad Carigrada in okolice.

Konservativna politika pridobiva si v Evropi čedalje več tal. Celó na Ruskem jela se je v najvišjih dvornih krogih, pri caru, utrjevati. Nedavno prišli so namreč v vojaških krogih, ki so

stvenemu življenju, ker v šolah se je podučevalo le grški. Naposled ga skoraj ni bilo v deželi, ki bi znal bolgarski brati in pisati. Da so izražali bolgarske glasove, so se posluževali grške abecede, da-si je v to povsem neprimerna. Še v tistih malovaških šolah bolgarskih so vtepali grščino, in ubogi vaški otroci so se morali katekizma učiti v jeziku, ki ga niti niso razumeli. Celó slavenskim svetnikom so Grki napovedali vojsko, tako n. pr. so sv. Cirila in Metoda zbrisali iz koledarja.

Kar pa Grke postavlja kolikor mogoče v odurno svetlobo, je še sledeče. S posebnim črtom so grški škofje preganjali ostanke bolgarskega slovstva, te njim neljube priče slavenske preteklosti Bolgarske; in zlasti so ob času največe moči, ko se je bilo ustanovilo novo grško kraljestvo (1829), ko se je narodni čut Grkom mogočno prebujal, tačas so po osnovi pričeli uničevalno vojsko zoper vse slavenske starodavnine. Bolgarski rokopis, bolgarske knjige, srečno otete požaru in vojskam, so bile zdaj žrtva narodnega črta. Tako pripoveduje n. pr. Grigorovič, ki je pred 40 leti zbiral stare bolgarske rokopise, ter v ta namen mnogo potoval po Bolgarskem, da so malo pred njegovim prihodom (1845) v sv. Jurja samostanu na Svetigori (Athos) sežgali celo grmado

bili zvezi s prekucni, prav slučajno zaroti na sled, ki ni nič manjšega nameravala, kakor zopet tega cara umoriti. Car je sicer že od mladih nog vaju na vsakovrstne zarote na svoje življenje, toda čem bolj gré v leta, tem bolj postaja razburjen zaradi tega, kar je lahko umljivo. Tudi zasled te najnovejše zarote vplival je tako neugodno nanj, da se je od tistega časa večkrat izrazil, da za ohranjenje stalnega reda v Evropi ni boljše politike, kakor vzajemno postopanje s konservativno politično stranko Dunajsko in Berolinsko. Prav bi bilo, če bi se car res te politike z dušo in telesom oklenil, kajti le samo tej je mogoče Evropo rešiti pogubonosne vojske, ktera se ji že zdavnej napoveduje. Konservativna politika dala bi pa tudi Rusiji v notranjem več kreposti, kakor pa vsako drugo muholovstvo, o katerem panslavisti in njih listi sanjajo. Konservativna politika je edina, ki zamore svet osrečiti, vse drugo je le sleparija, ki se prej ali kasneje zgrudi v svojo prejšnjo ničevost. Sreča bi bila za Rusijo, če bi se prijel konservativne politike; sreča bi bila pa tudi za celo Evropo in še drugi svet.

Izvirni dopisi.

S Krškega, 8. marca. Pri nas smo 6. t. m. ustanovili podružnico sv. Cirila in Metoda za „Krško in okolico“ s sedežem v Krškem. Za predsednika podružnici je bil voljen enoglasno preč. g. dr. Sterbenec, dekan Leskovski, namestnik mu je gosp. dr. Mencinger, blagajničar gosp. Jazbec in tajnik g. Cernovšek, oba umirovljena c. kr. uradnika. — Kot ustanovniki so pristopili gg.: dr. Sterbenec, dr. Mencinger, župnik Ripšl, Lapajne, Cernovšek, Jazbec, Jugovic in kaplan Lebar iz Križevca. Kot letnih udov se je že mnogo vpisalo in upamo, da bode število teh od dné do dné rastlo, ker porok za to nam je odbor, sestavljen iz samih vplivnih mož, ki bodo svojo nalogo gotovo častno rešili.

Z Notranjskega, 8. marca. Te dni sta dva sumljiva Orientaleca beračila za nek pogoreli samostan Jeruzalemski. Njuna vnanjost ni nič posebno prijazna in prikupljiva. Moža sta zagorelih obrazov, dolgih, daleč čez ramo sogajočih las, oblečena v dolge, črne halje. Enemu je poznati židovski tipus. Potovaje sta si prilastila nekoliko hrvatskih besedi. Pravita, da sta kaldejska katoličana. Imata seboj neke umazane legitimacije, toda za tako daljno potovanje nezadostujoče. Ljudje so jim dajali milodare le, da so se jih znebili. Vsekako bi bilo dobro, da bi se v Ljubljani kdo prepričal, je li prav, da se jima daje, ali ne. Namenjena sta celó do Dunaja. — Govori se, da so orožje pri njima zapazili. — Težko, če sta res tako daleč doma.

(Posojilnica v Makolah), registrovana zadruga z neomejeno zavezo, izdala je ravnokar svoj računski sklep za tretje upravno leto 1886, iz kterega posnamemo sledeče: dohodkov je imela leta 1886 41405 gold. 61 kr., izdajkov pa 41581 gold. 80 kr., toraj vsega prometa 82987 gold. 41 kr. Udov štela je koncem l. l. 407, ki so imeli za 1021 gold. vplačanih deležev. Izstopil ni nobeden. Hranilnih vlog prejela je 28994 gold., izplačala pa 10844 gold. 30 kr. in je njih stanje koncem l. 1886 s kapitalizovanimi obrestmi vred 32328 gold. 15 kr. Posojil dala je 26895 gold., ter jih je štela vseh vkup koncem leta 1886 danih 395 zadružnikom 47238 gold. Vrnjenih posojil prejela je 1756 gold. Čistega dobička imela je 588 gold. 48 kr. Razdelitev dobička predlaga se občenemu zboru, kteri je sklican na 3. marca t. l. popoldne ob 3 uri tako-le: 1. za dijaško kuhinjo v Ptuj 30 gold. 2. katoliškemu podpornemu društvu v Celju 20 gold. 3. domačim ubožcem 20 gold. 4. 10% načelnistvu 58 gold. 80 kr. 5. ostanek 459 gold. 68 kr., vkup 588 gold. 48 kr. Ako se ta ostanek z 459 gold. 68 kr. pridene k izkazani rezervi 1462 gold. 77 kr., iznaša ves rezervni fond s početkom l. 1887 — 1922 gold. 45 kr.

Domače novice.

(Češčenje sv. Jožefa) deželnega patrona Slovencev in sploh zanesljivega pripomočnika v naši katoliški cerkvi se po celem katoliškem svetu čedalje bolj razširja. Pogostoma se tudi beró zgodbe,

v kterih se je sv. Jožef tu pa tam ljudem pokazal v podobi starega častitljivega moža dušne in telesne potrebe deleč. V visoki starosti prekrasno in v resnici idealno naslikanega videli smo sv. Jožefa z božjim detetom Jezusom te dni v prodajalnici gosp. Peregrina Kajzela tu na Starem trgu v posebno lepem pozlačenem okvirju.

Sveti Jožef star častitljiv mož, skrbnih oči, iz kterih mu je brati velika odgovornost, ktere si je svest zaradi dragocenega zaklada, ki ga ima v naročji položenega, ima inteligenčen obraz, iz kterega že od daleč iz nagubančenih lic odseva skrb, uboštvo in pobožnost. Obraz in roke te podobe so umotvor posebne vrste. V kakem živem nasprotju mu je pač nebeško dete, mili Jezušček; kako je živ in poln življenja! Iz obraza sije mu nebeški mir in rajska zadovoljnost. Podoba bi bila pri slepi ceni, ki jo ima — veljá z okvirjem vred le 15 gold. — v resnici prava dika vsake premožne slovenske hiše. Original te podobe je v Vatikanu; mojster ji je slavni Bertini.

(Instalacije.) Te dni so bili naslednji č. gg. župniki instalirani: 8. marcija č. g. Franc Kunstelj za Cirknico in č. g. Avgust Turek za Janče. 10. marca pa: č. g. Matej Jeréb za Dol (Št. Janž) in č. g. Janez Mervec za Stopiče.

(V katoliški družbi) je pričel snoči msg. kanonik Luka Jeran govor o lepoti sploh, najprej o lepoti po raznih dozdevkih človeških dokaj zanimivo, in potem o lepoti v ožjem ali pravem pomenu. Dopriskati hoče svojo razpravo prihodnjo sredo.

(Za domovje.) Pustne dni letošnjega leta je došla vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda poštna nakaznica iz Utovelj za 10 gold. Čudno se je hotlo dozdevati prvomestniku, kako da more s tako otročjo rokó pisati duhovnik, kojemu je pridejanimi vrsticami bilo zabeleženo imé „Prim. Šubec“ s pristavkom, naj bi se blagohotno potrdil prejem v časnikih. Družbin denarničar je tudi res prav imé „Prim. Šubec“ kot zadnjega darovalca zapisal v zadnjem družbinem izkazu 28. febr. t. l., a véeraj je po sl. kotarskem sodu v Sežani prejela družba sv. Cirila in Metoda dopis sledeče vsebine: „Umirovljeni duhovnik, č. g. Prim. Šubec, je zapustivši to solzno dolino v Utovljah dné 6. marca 1887. leta volil v poslednji svoji volji družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 100 gold.“ Uganili ste, dragi Slovenci, vzrok zgoraj znanovanega ustavljačega se peresa. S smrtjo se borečim telesom je namreč še sam pošiljal družbi dar 10 gold. isti č. g. duhovnik, ki je le nektere dni pozneje umirajoč zopet mislil na-njo ter jej volil iz svojega, morda skromnega, premoženja omenjenih 100 gold. — Njemu, ki je za véčno seléč se od tod dvakrat si mislil ter želel svojemu rodu milejih dni, ohranimo v družbi sv. Cirila in Metoda časten spomin! — In še nekaj! — Ni dolgo, kar so stopile Tržaške dame za Slovenstvo očitno na dan. Neodvzetna jim je čast, da so prve med slovenskimi ženami ustanovile lastno podružnico sv. Cirila in Metoda. Te dni pa je že prejelo družbino vodstvo v Ljubljani njihov prav veliki donesek 221 gold. 18 kr. — Slovenske žene! Kadar bote mislile svojega naroda, ozrite se v duhu časih doli proti domoljubni obali Jadranskega morja.

(Ljubljanski mestni odbor) bode jutri v petek 11. t. m. ob 6. uri zvečer nadaljeval predvéerajšnje sejo, da reši tiste točke dnevnega reda, ktere zadnjič niso prišle na vrsto, ker je bilo že pozno.

(Dramatično društvo v Ljubljani.) Predvéeranjem napovedane dramatične predstave v soboto 12. t. m. ne bo. Z ozirom na to, da je v nedeljo čitalnična „beseda“ in v torek potem „Ondričkov koncert“, ukrenil je dram. društva odbor, naj se napovedana predstava preloži na nedeljo 20 t. m.

(„Priče božjega bitja“) izšle so ravnokar v III. zvezku v Blaznikovi tiskarni z naslednjo vsebino: I. O lažéh in potuhi. Bog je sodil! Laž za šalo. Laž se je sama poplačala. Bodi možbeseda. — II. O póstu in mésu. Veliki petek v Parizu. Mesó na veliki petek. Klobasa na veliki petek. Pečenka na veliki petek. Rojakom. Spoštuj veliki petek. Zadalil se je. Zadnji trije dnevi velikega tedna. Trije „učeni“. — III. N e o p u š č a j s v. m a š e. Ponesrečen lov na race. Krepán volič. Cerkev mi ne ujide. Trije trgovci. Zamujena sv. maša. Pripomoček proti samomoru. Prepozno itd. — Prav toplo priporočamo sedanjemu času jako dobro došlo knjižico vsem prijateljem nabožno-zabavnega berila. Navedenih je v njej mnogo izgledov, kako slabo je teknilo ljudem meso na postne dni, kar

dandanes izvestno ne bo nikomur na škodo, če bo bral in se po tem ravnal.

(Vabilo) k javnim popularno-znanstvenim predavanjem, katera bodo v Novomeški čitalnici in kojih čisti donesek je namenjen za napravo gledališkega odra. Vrsta predavanj: 1. V soboto 12. marcija: O optimizmu in pesimizmu, predava g. prof. Rajko Perušek. 2. V četrtek 17. marca: O vinskem kipenji, (s poskusi), predava g. Rihard Doleneč, vodja kmetiške šole v Grmu. 3. V četrtek 24. marca: O Novem Mestu v prejšnjih časih, predava g. prof. J. Vrhovec. 4. V soboto 2. aprila: Zgodovinske črtice o elektriki (z različnimi poskusi), predava gosp. prof. Ig. Fajdiga. — Predavanja so vselej od 8.—9. ure zvečer.

(Z Dobrne) se nam 8. t. m. piše: Če, gospod vrednik, sodjite, da bi koga zanimalo, porabite sledeče vrstice: Pri nas po osojnih krajih ni snega videti več nikjer; danes je skopnel tudi po ravninah v dolinah, belí se le še po senčnih kotih pod višimi griči. Po vinogradih si kopače lahko opazil že predzadnji ponedeljek, to pa le tam, kjer je zemlja lahka, težjo prst prekopavajo zdaj. In da je sedanje lepo vreme pripravno tudi za sejatev, pač ni treba še le praviti.

(Iz c. kr. pošne hranilnice.) Vodstvo imenovanega zavoda je te dni razposlalo uradno okrožnico št. 3 z računom za mesec februarj. — Ko je hranilnica začela poslovati, bilo je določeno, da vsaki vložnik mora vsako leto svojo vložno knjižico poslati na Dunaj zavoljo tega, da se vpišejo obresti. To določilo so pa odpravili še pred sklepom prvega leta ter so vpeljali takozvane obrestne nakaznice. Te začnejo razpošiljati po svečnici. Vsled tega so nektéri vložniki mislili, da se obresti obrestujejo še le takrat, ko se znesek z nakaznice prepíše v vložno knjižico. Obzirom na to pravi najnovejša okrožnica, da se obresti na Dunaji v knjigo k glavnici pripišejo dne 31. decembra in od tega časa se obresti obrestujejo brez obzira na to, kedaj da se odpošlje vložniku obrestna nakaznica. Če bi pa kdo ne hotel ali ne mogel čakati na nakaznico, naj knjižico pošlje na Dunaj, da se vpišejo obresti. — V minolem mesecu se je 355.641krat vložilo za 43.701.793 gl.; od tega na Štajarskem 17.429krat za 1.712.461 gl., na Koroškem 4553krat za 449.116 gold., na Kranjskem 3407krat za 373.412 gold., na Primorskem 5343krat za 785.940 gold. Vrnili so 115.188krat za 43.757.342 gold.; od tega na Štajarskem 3338krat za 944.673 gold.; na Koroškem 800krat za 113.945 goldinarjev; na Kranjskem 636krat za 104.080 gold.; v Primorji 2438krat za 894.503 goldinarjev. Od 12. januarja 1883 do konca letošnjega februarja bilo je 10.402.027 vlog v skupnem znesku 929.635.846 goldinarjev in 3.047.579 izplačil za 889.175.803 goldinarje, v hranilnici je toraj čistih 40.460.043 goldinarjev. — Vložnih knjižic je v prometu 561.060, knjig-čekovnic pa 11.209. — Rentnih knjižic je 8616 v vrednosti 5.616.050 gold. — Na račun vložnikov je urad kupil in na naznačeno mu adresu odposlal vrednostnih listin za 5.491.750 gold. — Novo pošto z zbiralnico dobila sta kraja: Kresnice in Capocesto. — Neuradni del okrožnice izkazuje številke gledé pošne hranilnice na Ogerskem, Francoskem, Italijanskem in Kaplandskem.

(C. kr. ministerstvo za deželno-bran) naznanilo je trgovinski in obrtnijski zbornici, da se bode nekaj stvari za c. kr. deželno brambo in črno vojsko potom splošne konkurence preskrbelo. To se bode zaradi tega zgodilo, da bode tudi manjšim podjetnikom in obrtnikom mogoče vdeležiti se dobave teh reči. Iz razglasila c. kr. ministerstva za deželno-bran od 28. februarja t. l. je razvino, da bi med drugim te-le reči rado preskrbelo potom splošnje konkurence obrtnikov: 11.500 jopičev, 11.500 bluz, 15.000 plaščev, 16.000 hlač, 30.000 srajc, 30.000 gač (spodnjih hlač), 30.000 obujkov (cunj za noge), 4500 opasivnic, 16.000 hlačnih jermen, 35.000 parov čevljev, 14.000 roncev (žakličev za kruh), 11.450 raznih tornistrov, 47.000 raznih jermen itd. Splošnji in posebni pogoji se v uradnih ureh lahko pregledajo v pisarni trgovinske in obrtne zbornice, ktera vnanjim tudi pismeno razjasnila, ako se želé, dajé.

(Vojska z Rusom) je skoraj da — gotova. Iz prijateljskega pisma, došlega iz Krakovega v Galiciji posnamemo sledeče: Žena podčastnika 9. topniškega polka Krakovske posadke piše svojemu očetu v Ljubljano, in ga prosi, da naj ji preskrbi stanovanje za njo in družino, ker bodo morale vojaške žene v kratkem zapustiti mesto Krakov, kjer se že vse na boj pripravlja. Dotični topniški polk je že vse dobil iz vojaškega založišča, kar potrebuje za

boj. V Krakovem se v vojaškem življenju vse giblje, kakor bi imel priti sodnji dan. Vojaki dovršujejo in spopolnujejo dan na dan trdnjave okoli mesta in povsod se govori, da se v kratkem vdarimo. Mesto Krakov je dobilo v poslednjem času čisto drugo lice. Toliko iz pisma. Dunajski vojni kor dobil je ukaz, da se pripravi na odhod. V južno Dalmacijo došla sta te dni izredno dva polka.

(Ogromno slavo) priboril si je na slavnostni veselici za Erjavčev spomenik v Goriški čitalnici med drugim kvartet Ljubljanske čitalnice obstoječ iz gg.: Pribila, Štamcarja, Puciharja in Nollija s pesmima, s kterima so nastopili še le v poslednjem trenutku. Peli so: „Lepše rožice“ in „Tičica gozdna“, kakor znano dve prekrasni pesni, ki vsakemu, kdor ima le količkaj čutja v sebi, globoko v srce segate.

Razne reči.

— Posvečenje Krškega škofa dr. Josipa Kahna vršilo se bo, kakor smo že sporočili, v praznik sv. Jožefa, 19. t. m., v metropolitanski cerkvi v Solnogradu po ondotnem knezo-nadžskofu dr. Francu Albertu Eder-ju. Kot škofa „assistentu“ bodeta Graški knez in škof dr. Ivan Krst. Zwerger in Solnograški pomožni škof Ivan Haller. Prekonizacija ali slovesno potrjenje cesarjevega imenovanja po Solnograškem nadškofu bode pa v dan pred sv. Jožefom, 18. t. m., ob 10. uri dopoldne v imenovani Solnograški stolni cerkvi. Pri tej priliki bo imel slovesni govor profesor Solnograške bogoslovne fakultete, dr. Matija Kaserer. — Posvečenje umrlega knezo-škofa Krškega dr. Petra Funder-ja vršilo se je tudi v Solnogradu 26. junija 1881 v pričlo knezo-nadžskofa dr. Eder-ja in škofov dr. Maksimilijana Stepišnek-a in Haller-ja. Slovesni govor je imel takrat prof. dr. Jos. Sprinzi.

— „Katholisches Vereinsblatt“, glasilo avstrijskih katoliških družb, izhaja od novega leta sém v Lincu ob Donavi v zalogi Jan. Heindla na Dunaji, v vredništvu čast. gosp. Jan. Mitterdorferja, župnika v Schwertbergu na Gornjem Avstrijskem. Nekoliko izvodov tega lista pošilja se menda gratis tudi v naše kraje raznim katoliškim družbam, farnim uradom, samostanom itd. Pospeševati hoče namere raznih katoliških družb.

— Dr. vitez Arlt, dvorni svetnik, slavnostni zdravnik za očesne bolezni, ki je zdravil l. 1881 tudi umrlega kneza in škofa Ljubljanskega, dr. Jan. Krizost. Pogačar-ja, umrl je 7. marca po daljšem bolehanju na Dunaji 75 let star. R. I. P.

— „Tipografia del Vaticano“, (Vatikanska tiskarna). Že dolgo sem bila je v Vatikanu mala tiskarna, v kateri so delali samo trije stavci. V novjšem času pa so jo sv. oče Leon XIII. jako razširili ter kardinalu Pitru izročili glavno nje vodstvo. Tiskala bo vse tiskovine, ki prihajajo iz raznih kongregacij: okrožnice, dekrete, resolucije itd.

— Občni zbornemški katolikov bo letos v Trieru in sicer od 28. avgusta do 2. septembra. Pripravljani odbor se je že sestal; do sto najiminenitnejših Trierskih katoličanov se mu je pridružilo; na čelu mu je prof. dr. Schütz, njega namestnik pa odvetnik Müller, tajnik prof. dr. Ecker. Dr. Schütz in dr. Ecker sta poznana bogoslovska učenjaka.

— Vodjem nemško-avstrijskega zavoda „Anima“ v Rimu imenovan je od presvitlega cesarja Franca Josipa I. dne 27. februarja t. l. dr. Franc Doppelbauer, Linški konzistorijalni svetnik in ordinarij tajnik. V novjših dnéh se je očitno pokazal z izdavanjem spisov zamrlega Linškega škofa Franca Josipa Rudigiera.

Telegrami.

Bukarešt, 10. marca. Kralj in kraljica odideta v Berlin dne 18. marca. To se smatra za znamenje, da vzburljiva vprašanja nimajo pravega temelja.

Berolin, 9. marca. Centrum se je pri glasovanju po drugem branju razcepil. Frankenstein je rekel, da večina ne bo glasovala, na kar se je Reichensperger oglasil v imenu manjšine, da bo glasovala za septenat. Stauffenberg (freisinnig) ponovil je svoj predlog na tri leta. Septenat se je sprejel z 223 proti 48 glasovom. 83 poslancev ni glasovalo.

London, 10. marca. Večina jutranjih listov izjavlja se jako neljubo o ruskih uradnih listih nasproti poslednjim dogodkom na Bolgarskem. „Times“ pravi, če imajo ruske grožnje kaj pomena, potem bodo imele evropske vlade opraviti s silno resnobnimi reči, o kterih se ne da reči, kako se bodo završile.

Umrli so:

8. marca. Pavla Goršič, čevljarjeva hči, 2 mes., sv. Florjana ulice št. 46, božjast.

9. marca. Marjana baronovka Zois, zasebnica, 63 let, na Bregu št. 20, otrpjenje možgan. — Janez Tomazin, prevošček, 50 let, sv. Petra cesta št. 44, jetika.

V bolnišnici:

5. marca. Janez Zaje, dninar, 28 let, jetika.

6. marca. Jakob Praznik, gostač, 53 let, Carcimonatose.

Tujci.

8. marca.

Pri **Maticu**: Weiner, Goldberger, Hoffmann in Deutsch, trgovci, z Dunaja. — Janez Kramer, trgovec, iz Inomosta. — Hofmann in Jaklič, trgovca, iz Kočevja. — Mali, posestnik, s hčerjo, iz Tržiča. — Buchler, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Stonu**: Karol Kolmann, vinski kupec, iz Nemčije. — Srečko Lewith, potovalec, iz Nemčije. — Wunderlich in Kraus, potovalec, z Dunaja. — Janez Fischer, posestnik, iz Beljaka. — Janez Brdar, posestnik, iz Ogerskega. — Jakob Vončina, postnik, iz Idrije. — Dr. E. Berger, zasebnik s soprogo, iz Kočevja. — Janez Vesel, posestnik, iz Il. Bistrice. — Kraupa in Inocente, posestnika, iz Postojne. — Valentinčič, posestnik, s soprogo, iz Divače. — P. Mlekuž, trgovec, iz Staroga trga. — Karol Kerševang, sodnijski pristav, s soprogo, iz Pazna.

Pri **Bavarskem dvoru**: Gust. Karl in Jož. Spinčič, trgovca, iz Celja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Fr. Sinigaglia, trgovec, iz Trienta. — Ludovik Babič, trgovec, iz Reke.

Pri **Virantu**: Jakob Listave, posestnik, s soprogo, iz Iga. — Josip Sedlak, učitelj, iz Kopanja. — Franc Rode, krčmar, iz Kamnika. — Janez Kolene, posestnik, iz Mokronoga.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
7. u. zjut.	741.78	— 0.1	sl. zap.	megla		
9. 2. u. pop.	739.50	+ 9.2	sl. zap.	del. oblač.	0.00	
9. u. zveč.	738.48	+ 5.6	"	jasno		

Zjutraj megla, potem nekoliko oblačno, zvečer jasno. Srednja temperatura 4.7° C., za 1.9° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

10. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 65 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	80 „ —
4% avstr. zinta renta, davka prosta	109 „ 15
Papirna renta, davka prosta	95 „ 90
Akcije avstr.-ogerske banke	849 „ —
Kreditne akcije	280 „ —
London	128 „ 20
Srebro	— „ —
Francoski napoleonid.	10 „ 13
Ces. cekini	6 „ 03
Nemške marke	62 „ 75

Katoliškemu podpornemu društvu v Celji za vzdrževanje dekliske šole šolskih sester

so nadalje darovali, oziroma letnino plačali p. n. č. gg. udje:

Mikuš Rafael, e. kr. davk. kont. v Šostanju	2 gl. — kr.
Solčavski farani za sv. leto 1886, po č. g. Fr.	
Zdolseku, župniku	90 „ —
Ruški farani za sv. leto, po č. g. Burearju, župn.	16 „ —
Erjavce Peter, župnik v Trbovljah	5 „ —
Jož. pl. Pol, kaplan v Trbovljah	5 „ —
Marčink J.	10 „ —
Mastnak Jakob, župnik v Slivnici	15 „ —
Dobovski farani za sv. leto, po č. g. J. Kuneju	14 „ —
Hribernik Jak., kaplan v Braslovcah	2 „ —
Janžek Edvard, župnik v Šmarjeti pri R. Topl.	2 „ —
Schellander Alojzija, gospá	2 „ —
Schellander Ljud., uradnik v pokoji	2 „ —
Pfeifer Neža	2 „ —
Lampe Karl, dimnikar	2 „ —
Celjska fara za sv. leto	13 „ —
Pavlič Iv., kaplan v Galiciji	2 „ —
Župnija Makolska za sv. l., po g. M. Lendovšku	40 „ —
Ivane Martin, č. korar in dekan v Šmarji	3 „ —
Bl. Mahovec	2 „ —
Lenart Janez, župnik v Tinjah	5 „ —
Župnija Artička za sv. leto	3 „ 45
Švinger Albin, dekan pri sv. Mikl. pri Ormožu	5 „ —
Gmeiner Karol, župnik v Širjah	5 „ —
Šmid Antonija, km. hči v Jurklostru	2 „ —
Rom Ignac, kaplan v Št. Juriju ob j. ž.	5 „ —
Ramor Ivan, župnik v Šmihelu	2 „ —
Žitnik Jera, zasebnica	2 „ —
Prevorska župnija za sv. leto, po č. g. J. Vtičarju	15 „ 50
Klein Alojzija, vdova	2 „ —
Župnije: Gornjigrad, Ljubno, Mozirje, Novaštifta, Smartno in Šmihelj polovico doneska za sv. l.	65 „ —
Mikuš Valentin, mestni kaplan v Celji	5 „ —
Premil. knezoškof Lavantinski Jakob Maksimiljan	15 „ —

Bog plati vsem!

Blizo Ljubljane

v prav lepem kraju se ponuja duhovniku v polkoji lepo stanovanje s tremi sobami ter z drugimi potrebnimi shrambami in vrtnom. Če bi zamogel hotel kaj pomagati, se obeta tudi drugo plačo zraven. Kaj več se izve pri vredništvu „Slovenca“. (1)

Poslano.

P. n. gg. udom „Maticе Slovenske“!

„Maticе Slovenska“ izdaje vsako leto navadno po troje knjig. Te knjige so broširane. Ali koliko je vsaka knjiga več vredna, ako je lično in trdo vezana, to vsak prizna. Posamezna vezana knjiga, ako je količkaj lično vezana, pride mnogo več stali, kakor pa, če se jih več na jeden pot izdela. Na ti podlagi sklenil sem knjige „Slovenske Maticе“, in sicer navadni format, kakor jih „Maticе“ izdaje, vezati v okusno trdo in fino angleško platno po najnižji ceni kakor je mogoče. Platnice z vezanjem vred stalo bi za knjigo 40 kr. Ta vez prišla bi trikrat ceneje, nego bi se posamezna vsaj primeroma vezati dala. Da mi bode pa mogoče, platnice in vez po ti, gotovo nizki ceni izdelavati, je pa to, da bodem vse dela izključljivo v svoji knjigovoznici izdelal in pa, da me p. n. blag. udje z obilnimi naročili počasté!

Vez in platnice stalo bi za vse tri knjige, izdane po „Maticí“ 1 gld. 20 kr.

Prosim pa častite ude, da me z naročili kmalu počasté, ter s tem pooblasté, da dobom pravo število nebroširanih pól od „Maticé“ in da tako moram v pravem času platnice prirejati in knjigo brez zadržka izdelovati.

Naročnina na vezanje naj se direktno náme pošlje: Ljubljana, Poljanska cesta šte. 10, da opravništvu „Maticé“ ne bode s tem nadlegovano.

Poštnina znaša do 10 milj 21 in čez 10 milj 36 kr. do pet kil teže, toraj se lahko trije naročniki skupno naročé.

V nadeji mnogih naročil, priporočam se z odličnim spoštovanjem

Ivan Bonač,
knjigovoz.

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani se dobé:

Štiri Velikonočne in pesem za poroko

z dvema napevama.

Drugi natis.

Za mešani in moški zbor zložil

Ig. Hladnik. Op. 4.

Cena 50 kr.

Naroča se še lahko in tudi vsi izišli sošitki dobivajo se v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani.

Ravno kar izšli 7. zveček nemškega zabavnika „Deutscher Hausschatz“ prinaša sledečo bogato vsebino: Text: Der König der Nacht. Von A. de Lamothe. Aus dem Französischen übersetzt von Dr. Joseph Böhm. (Fortsetzung.) — Zur Naturgeschichte der Zwerge, Riesen und Drachen. Von Joseph Dackweiler. (Schluss.) — Die Fräulein von Hutten. (Hessische Sage.) Gedicht von Ulrich von der Uhlenhorst. — Eine Fahrt durch's Baskenland. Von Karl Kollbach. — Die Zigeuner. — Wintervergnügen in London. Von Dr. A. Heine. — Eine Militärkneipe. Humoreske aus dem Kriegsleben. Von J. T. Kujawa. — Ein Ausflug auf das Plankenhorn in Tirol. Von A. W. — Rundschaue. — Allerlei.

Naročila na zabavnik: „Deutscher Hausschatz“ sprejema „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani. Naroča se lahko še za celi letnik ter velja za Ljubljano 4 gl. 46 kr., po pošti pa 5 gl. 36 kr.

Umetne

(12)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.